

תת"ע 13886/02/23 - אמגד אבו שרקייה נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 13886-02-23 מדינת ישראל נ' אבו שרקייה
תיק חיצוני: 42150315556

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	אמגד אבו שרקייה
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה	

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 16.4.23, ונדון לקנס המקורי הקבוע בצדה של העבירה בגינה נשפט.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו) 08.03.2020)).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שעל פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, המבקש זומן באמצעות בא כוחו (אשר הגיש את הבקשה להישפט), ומאישור המסירה שצורף לכתב האישום (ותדפיס דותן שצורף לתגובת המשיבה) עולה, כי הזמנה לדין נשלחה לב"כ המבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'; וב"כ המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, לא בירר את נסיבות מסירת הדו"ח, ואף לא פנה לסניף הדואר לביורור טענתו, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה

עמוד 1

בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל**).

בהקשר זה אוסיף, כי גם אם אישור המסירה חסר בפרטים, נפסק, כי אין בעניין זה כשלעצמו כדי לסתור את חזקת המסירה, וחסרים אלה לא מפריכים כשלעצמם את חזקת המסירה. וראו רע"פ 5008/21 **שמעון ביטון נ' מדינת ישראל** (נבו 30.08.2021) פסקה 8; רע"פ 6942/20 **בשורה ג'ראיסי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.11.2020); רע"פ 5356/20 **יאסר טחאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.08.2020); רע"פ 1581/20 **מהנדס אבו חמיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.03.2020); רע"פ 6153/20 **אריאל טורג'מן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.09.2020); רע"פ 7382/20 **ניסים אקוקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.11.2020); וכן (וכן עפ"ת (מחוזי חיפה) 10086,10054-11-21 **גאווי נ' מדינת ישראל**, 29.11.21, פסקה 9; עפ"ת (מחוזי חיפה) 61703-08-20 **זעורה נ' מדינת ישראל**, 16.9.20; ועפ"ת (מחוזי חיפה) 20349,23742,23730-11-20 **חגית פור נ' מדינת ישראל**, 7.12.20).

לפיכך, המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

מעיון בנסיבות המקרה בדו"ח עולה כי השוטר מציין כי "בהיותי נהוג בניידת ברחוב דרך פינלס זכרון יעקב ... הבחנתי דרך שמשה קדמית אשר נקיה וללא חוצץ ביני לבין זיהוי ברכב הנ"ל אשר חולפת אותי לכיוון צפון כללי מבחין דרך שימשת ניידת לשימשה הרכב הנ"ל בנהג אשר מחזיק בידו הימנית מכשיר טלפון בגוון כהה בגובה מעל ההגה והנהג הבחין בי ומיד הוריד את הטלפון..." , והשוטר גם ציין קשר עין רציף, וראות טובה. מדובר אם כן במקרה שהשוטר ראה את ביצוע העבירה והייתה לו אפשרות ברורה להבחין באחיזה בטלפון; וגם בדבריו של הנהג לשוטר במעמד קבלת הדו"ח, לפיהם אמר לשוטר "אני לא דיברתי הייתי יש לי אוזניות רק החזקתי" יש משום ראשית הודאה במיוחס. לענין זה יצוין, כי על פי הפסיקה האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי התקנה (רע"פ 10020/16 **ברוך בן יוסף**).

אשר לטענת ההתיישנות - מרוץ ההתיישנות מתחיל כאשר מתקבלת הודעת הנאשם על רצונו להישפט, ומרגע קבלת הודעה זו עומדת למאשימה תקופת זמן של שנה למשלוח הזמנה לדיון לנאשם; ומועד שליחת ההזמנה לדיון הוא המועד הקובע, ולא מועד הגשת כתב האישום (סעיפים 225א(ב) ו-230 לחסד"פ). ובענייננו, מדובר בעבירה מיום 16.12.21, ועל פי המשיבה הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה ביום 21.12.21, וההזמנה למשפט נשלחה ביום 12.9.22, ונמסרה ב 26.10.22, כך שלא עברה התקופה האמורה.

גם העונש שהושת על הנאשם (קנס המקור הקבוע בצידה של העבירה), אין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשפ"ג, 13 יוני 2023, בהעדר הצדדים.